

andring i hele Lovens Deconomi, som vil følge af Udvalgets Forslag i den Form, hvori de ere stillede, vil være meget betænkelig, og jeg kan derfor ikke stemme for dem, saaledes som de foreligge.

Justitsministeren: Jeg kan ikke nægte, at det forundrede mig, at denne Sag vakte Discussion ved 1ste Behandling, og endnu mere forundrede det mig, at Sagen gik i Udvalg. Det har jo nu stillet sig saa, at Loven ikke kan blive stadfæstet, inden den nu bestaaende Ordning udløber, thi Sundhedsvedtægterne ere ifølge den nu bestaaende Lov kun gyldige indtil den 1ste April 1868. Jeg maa derfor meget beklage, at Omstændighederne have føiet det saaledes, at, uagtet dette Lovudkast blev forelagt i god Tid, har dets Behandling dog trukket saa længe ud. Jeg troer, at, naar der i denne Sag har været og vel tildeels ogsaa endnu er en Dissents, hidrører dette for en stor Deel deraf, at nogle ærede Medlemmer tænke meest paa Forholdene paa Landet og andre meest paa Forholdene i Kjøbstæderne. Om een Ting maae vi vist Alle være enige, i alt Fald ere vistnok de fleste af os enige derom, det er, at naar der ad den Vej, hvorpaa man, og jeg troer med Føie, er kommen ind ved Loven af 12te Januar 1858, skal uaaes Noget, maa man stole meget paa, at Bevidstheden om Nytten af disse Foranstaltninger træder klarere og klarere frem for Beboerne. Saalænge det ikke lykkes at gjøre denne Bevidsthed om Nytten af saadanne Foranstaltninger ret klar og tydelig, vil det efter min Mening være vanskeligt for Lovgivningen her at virke saagvelsignelsesrigt, som ønskeligt var. Men ganske vist, for at komme til at virke paa denne Maade maa den afpasses efter Forholdene paa de forskjellige Steder, og i saa Henseende indrømmer jeg, at der er en meget betydelig Forskjel mellem Land og Kjøbstad. Jeg har ikke mindste Tvivl om, at det vilde være urigtigt, om Sundhedsvedtægterne ophævedes for Kjøbstædernes Ved-

kommende, fuldstændig urigtigt, men paa den anden Side maa jeg indrømme, at jeg godt kan forstaae, at man paa Landet kan finde den hele Foranstaltning mindre nødvendig. Imidlertid forekommer det mig, at den Ordning, som vi havde, senest efter Loven af 1862, er fuldkommen tilfredsstillende og tager Hensyn til Forholdene paa hvert enkelt Sted, og jeg kunde derfor meget ønske, at man vilde vedblive paa denne Vej, idetmindste endnu i nogle Aar, saaledes at det Tidspunkt, hvori de communale Autoriteter ikke kunne foretage Ophævelse af Vedtægterne, blev begrændset til 5 Aar eller et længere Tidsrum. Jeg skal indrømme, at det navnlig for Kjøbstæderne har sine Bequemmeligheder at gaae ind paa den Ordning, som det ærede Udvalg har foreslaaet. Udvalgets ærede Ordfører har udtalt, at saaledes som dette Forslag er stillet, er det stillet efter Conference med mig. Dette er ogsaa fuldkommen rigtigt, men jeg holder selvfølgelig fortrinnsviis paa det Forslag, som jeg har haft den Ære at foreslægge. Jeg troer, at for Landets Vedkommende vilde den Ordning, som Udvalget har foreslaaet, kunne vedtages uden nogen Fare, og det er muligt, at man gjennem den friere Bælgelse maaskee endogaa kunde virke heldigt paa Landet; men paa den anden Side er det mig virkelig ikke klart, om det vilde være heldigt, om Kjøbstædernes Communalbestyrelse under Indtrykket af en siebliffelig Stemning pludseligt skulde tage Beslutning om at hæve Vedtægten, og at det skulde være Noget, som for Kjøbstædernes Vedkommende kunde gjøres det ene Aar saaledes og det andet Aar saaledes. Dette forekommer mig at ville være urigtigt, hvor der er en stærk Trang til Sundhedsvedtægter. Selvfølgelig holder jeg fortrinnsviis paa Regjeringens Forslag, og det vilde være mig kjær, om det høie Thing vilde slutte sig til dette, ligesom det ogsaa er vedtaget i det andet Thing. — Jeg opfattede ikke ganske tydeligt en Udtalelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger), som sigtede til en tidligere Udtalelse af det ærede Medlem for Aarhus (Mørk)